

ministeriet om at søge dens Ophævelse udvirket eller gennemført en Bestemmelse om, at Bestaaelse af en Prøve i Nødhjælp skulde være Betingelse for at erholde Borgerkab som Barber i Kjøbenhavn. Der henvises i dette Andragende til den Forandring, Forholdene ere undergaaede, siden Loven af 30te Januar 1861 udkom. Der er saaledes foregaaet en betydelig Forandring med Hensyn til Barberernes Uddannelse; medens der forinden Loven af 1861 krævedes Eksamen for Barberstvende, ved hvilken der eksamineredes i visse til Lægevidenskaben henhørende Fag, bortskaldt denne Eksamen ved Lovens § 3; vel blev der derefter ved Barberforeningens Foranstaltning givet Lærlingene i Faget Lejlighed til at erhverve sig saadanne Kundskaber, at de vare i Stand til at yde den øjeblikkelige fornødne Hjælp, indtil Lægehjælp kunde staves til Beje, og det foranledigedes, at adskillige aflagde Prøve for Foreningens Bestyrelse; men Tallet paa dem, der underkastede sig saadan Prøve, aftog meget væsentlig i Aarenes Løb. Dertil kom, at den betydelige Forøgelse i Antallet af Læger i Kjøbenhavn saavel som Opførelsen af Kommunehospitalet havde medført, at der i langt mindre Udstrækning søgtes Nødhjælp hos Barbererne, og disses Øvelse i at yde saadan Hjælp formindskedes.

Dette Andragende blev af Indenrigsministeriet forelagt Kjøbenhavns Magistrat, som imidlertid efter at have modtaget Betænkninger fra Politidirektøren og Stadslægen i Kjøbenhavn fraraadede Ophævelsen af Lov 30te Januar 1861 § 4. Det anførtes navnlig af Magistraten, at denne Bestemmelse efter sit Indhold ikke paalægger Barbererne nogen Virksomhed, hvortil de ikke ere i Stand; det paalægges dem paa deres Stuer at modtage den tilskadedkomne eller syge og der yde ham den Hjælp, de trøste sig til at yde, eventuelt besørge ham bragt til Hospital eller Læge tilkaldt, og der ydes dem Bederlag for deres Virksomhed. Efter foreliggende Dplysninger benyttedes Barberstuerne i stort Omfang til der at ty ind med syge og tilskadedkomne, og det formentes uheldigt at ophæve dette Forhold, hvortil Befolkningen fra gammel Tid havde været vant, og som var af saa meget større Betydning, som Barberstuerne vare spredte over alle Stadens Dele. — Af det kongelige Sundhedskollegium, hvis Betænkning Indenrigsministeriet ligeledes indhentede, udtaltes det, at den ved den her omhandlede Lovbestemmelse opretholdt Ordning med Hensyn til Ydelsen af Nødhjælp hverken var tidsvarende eller hensigtsmæssig, men Kollegiet vilde dog lige over for de foreliggende Er-

klæringer fra Stadslægen og Politidirektøren samt Magistraten i Kjøbenhavn ikke bencægte, at der kunde være Grund til, navnlig af Hensyn til gammel Sædvane, foreløbig ikke at søge Bestemmelsen ophævet, idet der dog burde gives Barbererne Udgang til Undervisning i Nødhjælp.

Sagen blev derefter stillet i Bero, men er nu paa ny bleven rejst, nemlig af Lægeforeningen for Kjøbenhavn og Omegn, der til at overveje, om der burde gøres noget for at regulere Barberernes Ret til Nødhjælp, nedsatte et Udvalg, hvis Betænkning overleveredes til Indenrigsministeriet. I denne Betænkning fremhæves, at der ved Lov af 30te Januar 1861 § 4 paalægges Barbererne i Kjøbenhavn en Forpligtelse til at yde Hjælp til tilskadedkomne og ved pludselig indtrufne Sygdomstilfælde, der gaar betydelig videre end den Pligt, der paahviler enhver Borger, uden at der samtidig paalægges dem nogen Forpligtelse til, eller dog gives dem Lejlighed til at søge fornøden Uddannelse og aflægge Prøve paa deres Kundskaber, idet tværtimod den tidligere foreskrevne Eksamen er bortfalden. Der gives tilskadedkomne og syge Anvisning paa at søge Hjælp hos Folk, der ingen Forpligtelse, ja ingen Mulighed have for at erhverve sig de dertil fornødne Betingelser, og som særlig ved Behandling af Saar, der er den Form, hvorunder der hyppigst bliver Spørgsmaal om Ydelse af Nødhjælp, maa være ukendte med hele den Metode, som Antiseptiken har skabt; det anføres ogsaa, at der foreligger talrige Eksempler paa, at en saadan første Nødhjælp har gjort positiv Skade og endog er bleven kompromitterende for Sygdommens videre Forløb. Og selv om man fastholder, at Bestemmelsen ikke gaar videre end til at fordrer den Hjælp af Barbererne, som disse trøste sig til at yde, og Forpligtelsen saaledes for en stor Del indskrænkes til at besørge Patienten under Læge- eller Hospitalsbehandling, ses der ingen Grund til at stille Barbererne anderledes end andre Borgere. Det maa være saavel i Publikums som i Barberernes Interesse, at den omhandlede Bestemmelse ophæves. At bibeholde — saaledes som der har været rejst Spørgsmaal for Udvalget — en Del af Bestemmelsen, nemlig Pligten til mod Betaling at modtage tilskadedkomne og syge paa Barberstuerne og sørge for Læge- eller Hospitalshjælp, finder Udvalget ikke heldigt; en saadan Bestemmelse vilde kun virke paa de Lider, da Barberstuerne ere aabne, og den vilde bidrage til at opretholde Troen paa Barberernes delvise Lægekyndighed, ligesom det endelig i de fleste Tilfælde vilde være unødigt Tidsspilde